

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Зейн стояв за якийсь метр від мене. На диво прохолодне липнєве повітря підіймало кінчики його білявого волосся над оголеними плечима.

Принаймні *мені* так здавалося.

Я повільно сліпну. Моє поле зору вже було досить обмежене, а від периферійного зору не лишилося майже нічого. Врешті воно звужиться до цяточки завбільшки з вушко шпильки. Усе ускладнилося ще й тим, що в обох очах з'явилася катаракта, від чого центральний зір став більш розмитим, а очі — чутливішими до світла. У мене генетичне захворювання, що називається пігментним ретинітом. Навіть уся та ангельська кров, яка тече в моїх венах, не здатна сповільнити розвитку хвороби. Через будь-яке світло я починаю гірше бачити, та й у напівморозі стає не краще: усе вкривається тінями і вночі важко щось розгледіти.

Отже, при мерехтінні вуличних ліхтарів посеред парку Рок-Крік, що освітлювали стежечку позаду, було

дуже ймовірно, що очі мене обманювали. А ще кілька днів тому я пережила пекельний досвід, коли безумний архангел Гавриїл, також відомий як Провісник Затягнутих Монологів, завдав мені удару нелюдських масштабів. Сам Бог знає, що пережили мої очі.

Чи мій мозок.

Може, Зейн — це просто галюцинація, спричинена мозковою травмою чи горем? Це пояснення звучить набагато логічніше. Бо як він може стояти тут навпроти мене? Зейн... О боже, він помер, і до цього часу тіло його вже перетворилося на попіл — як стається з кожним хранителем після смерті. Той зв'язок, який з'єднав нас, який перетворив горгулью на мого Захисника, наділив обох силою і швидкістю, але водночас зіграв із нами злий жарт, щойно я щиро визнала, наскільки сильно люблю Зейна. Його фізична сила ослабла, і Гавриїл цим скористався. Я чула, як Зейн вимовив свої останні слова. *Все гаразд*. Я бачила, як він зробив свій останній подих. Я відчула, як та ниточка, що з'єднувала нас як Захисника та Істинонароджену, обірвалася всередині мене.

Він помер.

Загинув.

Але ось горгулья стоїть тут, прямо навпроти мене. Я відчуваю запах свіжого снігу та м'яти — *зимової м'яти*. Він відчувається ще сильніше, ніж до цього, ніби літне повітря всотало в себе зиму.

Через цей запах на якусь мить я завагалася, чи переді мною не дух — душа, яка померла й перейшла в інший вимір. Коли ті душі, які вже перемістилися у кращий світ, поверталися назад, щоб провідати своїх близьких, то люди зазвичай могли відчувати запах, який нагадував про померлого. Якісь парфуми. Зубна паста. Сигарета.

Чи запах вогнища. Що завгодно, бо рай... у раю є свій запах. Він пахне так, як щось, чого найбільше бажаєш, і сильніше за все я хотіла, аби Зейн був живий.

Зараз я відчувала рай.

Проте навіть з моїм убогим зором бачила, що Зейн не дух. Він створений з крові та плоті, і він *сяє*. Від його шкіри лине слабке мерехтливе світло, якого раніше не було.

Я зазирнула в його очі, які вже не були блідо-блакитного кольору, і мені запаморочилося в голові. Зараз вони набули яскравого, інтенсивного відтінку, чим нагадали про ті короткі миті під час заходу сонця, коли небо вбирається у глибоко-сапфірові барви. Навіть у хранителів очі не мають такого відтінку, та і шкіра їхня не сяє, ніби ті старі ляльки *Glo Worm*¹, одну з яких Джада колись знайшла на горищі, коли ми були ще дітьми.

І до біса точно у хранителів не було таких крил, які напиналися за Зейновими широкими плечима. Крила горгулій часто нагадували мені м'яку шкіру, але ці були інакші. Ба більше, ці були вкриті пір'ям: білим, густим, зі смужками із золота, яке сяяло райським вогнем, сяяло *величчю*.

У цілому всесвіті, крім Бога, існувало лише дві особи, які мали таку потужну та всемогутню *велич*. Одна з них — я.

Але Зейн не був Істинонародженим. І також він не належав до тих небагатьох людей, у чиєму генеалогічному дереві загубився ангел, від якого представники людської раси успадковували розбавлену, набагато менш потужну

¹ М'яка іграшка, створена компанією *Hasbro* в 1982 році. Має тіло у формі гусениці, яке світиться в темряві. (Тут і далі прим. перекл.)

велич. Вона дозволяла людям бачити привидів та духів або ж розвивала інші фізичні здібності.

Усе життя мені стверджували, що я — єдина Істинонароджена, дитина ангела та людини у першому поколінні. Але це була не зовсім правда. Ще ж був Саліен, син Гавриїла, але його вбив Зейн, тож, думаю, я знову стала єдиною у своєму роді. Але все це не мало значення — Зейн був хранителем.

Єдиним створінням, також наділеним подібною *величчю* та крильми, був ангел, але Зейн не належав і до них.

Однак зараз у горгульї, безперечно, були ангельські крила — вкриті пір'ям і осяяні *славою*.

— Трин...? — мовив він, і я зробила різкий вдих. О Господи, це ж його голос. Усе моє тіло затремтіло. Я була ладна віддати все, щоб знову його почути, — і ось бажання здійснилося.

Я ступила несміливий крок уперед.

— Я... відчуваю тебе. — Зейн дивився на мене, а в його голосі чулося сум'яття.

Він має на увазі мій зв'язок із Захисником? Всередині себе я шукала те віддалене усвідомлення, той укол емоцій, який належав не мені. Але нічого не відчула. Ниточки не було. Ніякого зв'язку.

Зейн більше не мій Захисник.

— Триніті, — м'яко повторив він, і тоді я почула. Тон його голосу. Він якийсь відчужений. Це не просто якась розгубленість. — Це ім'я... воно щось означає.

Моє серце затремтіло.

— Бо це моє ім'я.

Зейн схилив голову в тінь, але я досі відчувала його погляд. Він що... мене не пам'ятає? Всередині прокинулося занепокоєння. Я гадки не мала, як Зейн повернувся

чи чому мав вигляд ангела. Але якщо з ним трапилося щось таке, що вплинуло на пам'ять, — я допоможу йому. Ми владнаємо це разом. Важливо лиш те, що Зейн досі живий. Я ступила ще один крок, підняла руку...

Якусь мить він стояв за кілька кроків, а відтак опинився навпроти, його неймовірні крила закрили від мене увесь світ. Зейн рухався швидше за будь-якого хранителя, навіть швидше за мене.

Від несподіванки я здригнулася і смикнула головою. Підсвідомо я розуміла, що Зейн, знаючи про те, як працює мій зір, і про те, як важко мені відслідковувати будь-які рухи, так не зробив би. Але з його пам'яттю точно щось сталося, і...

Зейн схопив мою долоню, опустив підборіддя і глибоко вдихнув. А тоді здригнувся і підійняв голову. Я широко розплющила очі. Зараз він стояв так близько, що я могла розгледіти знайомі риси та вигини його обличчя, але вони були... вони стали більш чіткими, і це теж якась дивина. Місячне сяйво ховалося від мене за крилами, а світло вуличних ліхтарів було досить далеким, тож я не могла пояснити, чому настільки добре бачу хранителя. Його обриси були занадто чіткими, а під ними... під ними проглядалося сяєво...

— Ти вважаєш, що зможеш зі мною змагатися, маленький нефіліме? — запитав Зейн.

Стривай. Що?

Я витріщилася на нього, всі мої відчуття загострилися.

— Маленький...?

Зейн притиснув мене до грудей, а моя шкіра та м'язи запротестували, вибухнувши жаром. Його рука, ніби сталевий обруч, стиснулася на моїй талії. Від сильної хватки було боляче, але доторки Зейнового тіла все

одно стали для мене потрясінням, вони сплутали думки та заглушили дзвіночки попередження, які вже починали дзвінко калатати. Він знову нахилив голову, і все моє тіло напружилася від очікування. Навколо відбувається суцільна маячня, але Зейн збирається поцілувати мене, і я б ніколи не відмовилася...

Обличчям зарився мені у волосся і глибоко вдихнув.

— Твій запах... Я його знаю. Я його пам'ятаю. Чому?

— Бо ми, ем, знайомі? — припустила я.

— Можливо, — пробурмотів Зейн, і якусь мить він просто тримав мене, тож я вже було подумала, що це хороший знак. — Але ти... Я впізнаю твою *велич*. Вона потужна. Ніби в архангела, — сказав він, але останні слова прозвучали так, ніби говорить про якусь невиліковну хворобу.

Та що в біса відбувається?

Я не могла підняти руки, бо вони були міцно притиснуті до боків, тож повернула голову.

— Зейне, це я, — сказала, намагаючись якось усвідомити, що відбувається. — Триніті.

Він продовжував стояти, на диво, непорушно.

— Твоє ім'я, твій запах — це щось важливе. — Зейн затнувся, і його тіло знову здригнулося, а рука ослабла. — Я відчуваю забагато. Уся ця жадоба та ненаситність, неприязнь і ненависть. Воно всередині, воно мене переповнює.

А ось це... вже зовсім не нормально.

— Але ти так чудово пахнеш. Цей запах п'янить. Я його знаю, — повторив він. А тоді повернув голову, і я відчула його губи в себе на підборідді.

Я зойкнула, усередині вирували цілком непокдані відчуття.

Мое тіло було в захваті від нашої близькості, але мозок та серце лишалися холодними.

— Відпусти мене, і ми розберемося, що сталося.

Зейн не відпустив.

Він *засміявся*.

І сміх його... він був зовсім не схожий на той, який я так любила і який був такий близький моєму серцю. Шкірою побігли мурахи — нехороші, тривожні. Сміх Зейна звучав холодно, навіть жорстоко, а хранитель у жодній своїй клітинці не мав жорстокості.

— Зейне, відпусти мене.

— Припини мене так називати.

Серце стиснулося.

— Це твоє ім'я.

— У мене немає імені.

— Є. Тебе звати Зейн...

— І я відпущу тебе лише тоді, коли мені цього схочеться, — перебив він. — І здогадайся що, маленький нефіліме. Мені таки не хочеться.

Окей. Я любила Зейна всім своїм еством — любила сильніше за будь-що. Але наразі я суперстурбована його ментальним станом. Я хотіла йому допомогти, і могла б зробити це, але він уже починає грати мені на нервах.

— Припини називати мене *маленьким нефілімом*, — попередила.

— Але ти ним і є.

— Я — Істинонароджена, але і це теж не моє ім'я. Мене звати Триніті, або Трин. — Я почала звиватися, намагаючись вирватися з міцних лещат. Зейн видав низький, тваринний звук. — Відпусти, або, присягаюся Богом...

— Богом? Ти присягаєшся Богом? — Він знову засміявся. — Бог нас усіх покинув.